

19.75x26.35	31	34	עמוד	בניין ודיור	14/02/2011	26112343-2
המכללה הטכנולוגית חולון מכללה טכנולוגית חולון - 83313						

מאת | חווה אלמוז | צילום | רז רוגובסקי

את לימודי עיצוב הפנים הוא העשיר בקורסים של עיצוב תעשייתי, את הרבת הפך לסדנה, והוא לא רוצה להיות מושפע מבעל המאה - אביעד מישאלי

הכול התחיל בכיסא נדנדה

כשאביעד מישאלי הגיע למערכת לפגישת היכרות, הוא לא הביא אלכום תמונות, תקליטור או דיסק און קי, הוא פשוט הגיע עם דוגמה של אחת מיצירותיו, הנראית כפסל או ככסא למנורת רצפה. "זה מה שאני עושה, ואף אחת מהיצירות שלי לא דומה לשנייה", אמר אביעד ועורר את סקרנותו.

זוה סיפורו: עוד כילדותו הוא נמשך לעיצוב מוצרים, והביע את כמיהתו בציורים טכניים. מצד אחד, שירותו הצבאי כיחידה קרבית קטע את תחביבו, ומצד שני חשף אותו למלאכת התפירה, שאותה למד לקראת תום השירות, תקופה שבה התבקש, כנהוג ביחידות קרביות רבות, לתפור שכפ"צים ואפודי מגן לחיילי היחידה. לאחר תום שירותו הצבאי, החליט להגשים חלום ולבנות כיסא נדנדה בסגנון מסורתי. אביעד לקח שבוע פסק זמן והחל בעבודה כחצר האחורית של בית הוריו כמושב ערוגות. השבוע התמשך לשנה שבה עסק בכנייה. עיצוב ויצור של רהיטים, שהגבירו את תיאבוננו.

"כשלב הזה, אבא שלי בעט בי ללכת ללמוד", אמר אביעד. הוא התקבל ללימודים במגמת עיצוב פנים **במכון הטכנולוגי בחולון** וזאת רק על סמך מודלים מנייר ועבודות פרי יצירתו מהשנה האחרונה ו... הכיסא. מחד הלימודים עוררו בו רעיונות רבים, ומאידך הם לא סיפקו אותו בכל מה שנוגע ליצירה לשמה. הוא השלים את לימודיו בקורסים לעיצוב תעשייתי עם איילון ערמון וגד צ'רני. באחד מהקורסים הוא היה אחראי סדנה ועסק בתקורת הצורות.

17.97x25.37	32	34	עמוד	בניין ודיור	14/02/2011	26112369-0
המכללה הטכנולוגית חולון מכללה טכנולוגית חולון - 83313						

בעבודותיו, שהן פרי יצירה של מחקרים בלתי פוסקים, הוא הגיע לבניית צילינדר מעץ שאותו חתך בזוויות שונות וחיבר מחדש

כל העבודות עשויות בטכניקה הנקראת "טכניקת הסגמונים". הדבקה של יחידות, קטנות יחסית, ויצירת טקסטורה, מקצב ותנועה. הטכניקה משמשת בעיקר בתחום החרטות.

במהלך לימודיו, ובעיקר לאחר מכן, אביעד לא זנח לרגע את המוטו של יצירותיו. בעבודותיו, שהן פרי יצירה של מחקרים בלתי פוסקים, הוא הגיע לבניית צילינדר מעץ שאותו חתך בזוויות שונות וחיבר מחדש. התוצאה הייתה שני כלי נגינה: האחד תוף, או יותר נכון דרבוקה, המיועד לנשיאה על השכם, והשני דיג'ירידו, כלי נשיפה אוסטרלי מהעתיקים בעולם.

"בשנת 2003, אחרי ארבע שנים של 'גלות' בחולון, ששם סיימתי את לימודי, חזרתי למושב ערוגות כשכולי התלהבות. הצטרפתי לנגרייה שבנתה ריהוט פרסומי וככל רגע פנוי התעסקתי בפיתוח רעיונות וביצירת רהיטים אמורפיים, הרגשתי שאני עוסק בסוג מסוים של מחקר ושאני עד לאבולוציה של המוצר". מספר אביעד. רק לפני חצי שנה, כשתוצאות המחקר סיפקו אותו, הוא פתח את העסק הפרטי שלו במבנה שלפני 40 שנה היה רפת. השם שנבחר על ידו לעסק החדש הוא נגרות פיסולית, ואביעד אינו מתכוון להשאיר את השם ריק מתוכן. במקום, שעיקרו מותאם לעבודות העץ המיוחדות שלו, יש גם מסגרייה, שבה הוא מייצר חלקים משלימים ליצירותיו בעץ, וכמובן מתפרה קטנה, שבה הוא משתעשע בתפירת בגדים או השלמות טקסטיל לרהיטים.

- לאן אתה שואף והיכן אתה רואה את עצמך בעוד כמה שנים?

"כל עבודה בעץ מתאימה לי - פרגולה, מטבח, ארון או פריטי ריהוט אחרים - העיקר שיהיה בזה אלמנט של אמנות שאני מתאים לדרישות ולסגנון של הלקוח. אני לא מפחד מאתגרים, אני מחפש מורכבות שלא רואים בדרך כלל ברהיטים. החלום שלי הוא שכל עבודה שלי תגרוור את השאלה: 'איך הוא עשה זאת?' כל פריט אצלי הוא יצירה בפני עצמה".

- לשאלה אם לא היה רוצה לעבור לקו ייצור שייצר עבורו את עיצוביו הוא ענה חד משמעית - לא.

"- שיהיה לי את הזמן והתנאים להמשיך לפתח מוצרים חדשים, שלא יהיה שום דבר שיגביל את הפיכת הרעיונות שלי ליצירות אמנות אמורפיות", מסכם אביעד את חזונו, ומבטיח שכיסא הנדנה הבא גם יתנדנד. ■